



ת"פ 38038/09/17 - מדינת ישראל נגד אברהם לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38038-09-17 מדינת ישראל נ' לוי
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

אברהם לוי
ע"י ב"כ עו"ד משה סרוגוביץ

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם המתלונן ועובדות כתב האישום

1. הנאשם והמתלונן מתגוררים בשכנות. תקופה מסוימת בעבר שררו ביניהם יחסי רעות אולם לפני כעשור הסתכסכו ומאז פעורה ביניהם תהום עכורה הולכת ומעמיקה הולכת ומתמלאת בכעס ובאיבה. אל התהום מושלכים משני הצדדים תלונות, פניות לעירייה ושפע הליכים משפטיים בהם תביעות אזרחיות (עמ' 30 ש' 12), בקשות לצווי הגנה מפני הטרדה מאיימת (נ/1, 7/ת, 8/ת) ותיקים פלייליים (עמ' 28 ש' 14). תהא אשר תהא הסיבה לפרוץ הסכסוך, אין ספק שכל עוד לא התעשתו השניים ולא פנו להדברות ולהשגת שלום ביניהם, יוסיפו שניהם לחוש את תוצאותיו המרות של הסכסוך.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 14.6.16 הוצא בבית המשפט צו הדדי שעל פיו מנועים השניים לצלם אחד את השני למשך שישה חודשים (7/ת). בתאריך 11.12.16 הוארך הצו למשך שישה חודשים (8/ת). בכתב האישום נטען כי בתאריך 9.6.17 בשעה 15:40 צילם הנאשם את המתלונן באמצעות טלפון נייד בעת שזה היה בחצר ביתו ובכך הפר את הצו.
3. אין מחלוקת כי הנאשם אכן צילם את המתלונן ביום האירוע באמצעות טלפון נייד שהחזיק בידיו. טענת הנאשם היא שהצילום נעשה על מנת למנוע קטטה שהתפתחה בין המתלונן לבין מבקש מקלט מאפריקה ובאמצעות הצילום מנע הנאשם התפתחות הקטטה. לטענת הסנגור עומדת לנאשם הגנת הצורך וכן הגנת זוטי דברים. כן הוסיף הסנגור כי התברר שהמתלונן מתעד באופן שיטתי את הנאשם בניגוד להוראות הצו והימנעות מהעמדתו לדין מהווה אכיפה בררנית מפלה.

מה התרחש סמוך לרגעי הצילום ובחינת סייגים לאחריות הפלילית

4. המתלונן מסר לשוטרים סרטון הלקוח מתוך מצלמות האבטחה שבביתו ובו מתועד הנאשם אוחז בטלפון נייד ומצלם את המתלונן ואת בני משפחתו (ת/9). הנאשם מודה שכך היה אולם טוען להתרחשות שקדמה לצילום ואשר הצדיקה ביצועו בבחינת צורך או הגנה עצמית. לטענת הנאשם חש צורך מידי לצלם את המתלונן על מנת לסייע בכך למבקש מקלט אשר הותקף על ידי המתלונן. לדבריו בשעה שחזר מעבודתו וצעד בשביל הגישה אל ביתו שמע צעקות וכאשר הסתובב הבחין בכל משפחת המתלונן "מתנפלים" על זוג פליטים (עמ' 45 ש' 32). לדבריו צילם כדי להפסיק את האירוע ואכן השיג את התוצאה. הצילום "הפסיק את האירוע שהיה מתפתח בוודאות גמורה לאירוע אלים נגד חסרי ישע" (עמ' 46 ש' 16, ש' 23).
5. סעיף 34יא לחוק העונשין שמגדיר מהי הגנת הצורך קובע שלא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי להצלת חיו, חירותו, גופו או רכושו שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו.
- די בציטוט זה של לשון החוק כדי לקבוע שבנסיבות תיק זה לא התקיימו יסודות ההגנה ולא התרחש כל אירוע שקרוב לכך. על פי גרסת הנאשם בין הפליט מאפריקה לבין בני משפחת המתלונן התגלע וויכוח סביב השאלה אם רכב חוסם את הכניסה למגורי אותם אנשים ואם רשאים בני משפחת המתלונן לחנות כך (עמ' 46 ש' 1). גם אם הוויכוח התנהל תוך הרמת קול, וודאי שלא העמיד בסכנה חיו של איש ולא היה כל צורך מידי להציל את חירותם או רכושם של אותם אנשים. הרכב החונה לא היווה סכנה מוחשית וגם לא הוויכוח. הצילום לא היה נחוץ להצלת חיים או רכוש ולא היתה כל סכנה מוחשית של פגיעה חמורה. וודאי שהיו דרכים אחרות למנוע פגיעה בזכויותיהם של הזוג המתווכח בדרך שאינה מפרה צו שיפוטי למשל על דרך הפניתם לעזרת המשטרה או העמדתם על זכויותיהם או פניה אליהם לבדוק האם הם זקוקים לעזרה. למותר לציין כי אותם אנשים שהיו מעורבים בוויכוח (אשר מוכרים לנאשם ומתגוררים בסמוך) לא הובאו לעדות ולא נשמעה עדותם ביחס לשאלה אם נשקפה סכנה מוחשית לפגיעה חמורה בחייהם או בחירותם.
6. זאת ועוד, גרסת הנאשם העומדת בבסיס טענת הצורך עברה שינויים משמעותיים ובסיומה של החקירה הנגדית לא נותר דבר וחצי דבר מנסיבות הגנת הצורך. בהודעתו טען הנאשם ששמע "צעקות לעזרה" וראה את משפחת המתלונן "תוקפים פליט אפריקאי" (ת/5 ש' 5). כך טען גם בפניה למדור תביעות (ת/11) פניה שניסח בעצמו ללא מגבלות תוכן זמן ומקום. כך טען גם בעדותו הראשית בבית המשפט "כל משפחת אילייב מתנפלים על הזוג פליטים" (עמ' 45 ש' 32). בניגוד לתיאורים אלו בחקירתו הנגדית אישר שלא היו צעקות לעזרה (עמ' 57 ש' 14 וראו גם ההסבר בעמ' 53 ש' 29) ולא היתה תקיפה (עמ' 49 ש' 18 וגם עמ' 50 ש' 13). למעשה התברר שלא היה אירוע אלים אלא אירוע שיכול היה להתפתח לכלל אלימות (עמ' 52 ש' 8).
7. להחמרת המצוקה תיאר במשטרה פליט אחד שהותקף אולם בחקירה הנגדית התברר שבמקום היו זוג אנשים ולא אחד בלבד (עמ' 53 ש' 14).
8. לאחר שהתברר שלא היתה תקיפה ולא מצאתי גם זכר לסכנה מוחשית, מאליה נשמטת גם טענת ההגנה העצמית. אף טיעוני הסנגור בדבר טעות במצב דברים (או הגנה עצמית מדומה) אינם יכולים לסייע שכן לגרסת הנאשם עצמו לא הבחין בתקיפה ולא טעה לחשוב שהיתה תקיפה. הנאשם לא דימה מצב דברים של תקיפה אלא העריך שמצב זה יכול להתרחש בעתיד. לא זו הטעות המספקת הגנה וממילא עמדו לרשות הנאשם דרכים חלופיות לטיפול בחשש.
9. פרט לכל מה שנאמר לעיל, התברר שהנאשם לא תיאר נכונה את סיום האירוע. גרסת הנאשם במשטרה

לפיה הצילום גרם להסתת תשומת הלב אליו ובעקבות זאת נאלץ "לברוח הביתה" (ת/5 ש' 10) התבררה כבלתי נכונה. בבית המשפט העיד שלאחר שהמתלונן הבחין בו מצלם "התחילו להיטפל אלי ורואים אותי נס" (עמ' 55 ש' 5). בניגוד לכך בסרטונים נראה הנאשם פונה לביתו מבלי שאיש רודף אחריו בהליכה רגועה.

10. בשל השינויים המהותיים בגרסת הנאשם שלא ניתן להם כל הסבר מניח את הדעת נפגעה מאד מהימנות גרסתו.

11. הנאשם העלה את הטענה ההיסטורית בדבר התעלמות המשטרה מתלונותיו על מנת להסביר מדוע לא התקשר למשטרה כאשר ראה את המתלונן תוקף ובמקום זאת צילם את האירוע במצלמה. לדברי הנאשם בעבר הגיש תלונות רבות נגד המתלונן אך כולן נסגרו בנימוקים 'מוזרים' (עמ' 42 ש' 20). על פי הטענה בעקבות סגירת התיקים החל לצלם אירועים אלימים בהם היה המתלונן מעורב אולם גם כשהגיש תלונות מגובות בצילומים נסגרו התלונות "באופן מאד מוזר ומשונה" (עמ' 42 ש' 26). לחיזוק הטענה הציג אישורים על הגשת תלונות (נ/5). גם הסבר זה לפשר ההתנהגות לא גובה בתשתית ראיתית מספקת. ראשית התברר שאותן תלונות שהציג הנאשם אינן מופיעות כלל בגיליון התיקים הסגורים של המתלונן כך שלא ברור שאכן מדובר בתלונות נגדו דווקא (עמ' 43 ש' 4). שנית לא הוכח בראיות שאותם תיקים שנסגרו נסגרו בשל מניעים פסולים כפי שנרמז והדברים נותרו בגדר השערות בעלמא. בנפול ההסבר נותרת התנהגות בלתי סבירה של ניסיון לסייע באמצעות צילום. פשיטא שכדי לסייע לאדם במצוקה אין כל ישועה בצילום ואין בכך סעד ענייני לאלימות. גם אם המשטרה לא הועילה לנאשם בעבר, לא היה כל הסבר מדוע לא תועיל המשטרה לאותם אנשים אחרים ומדוע לא הזמין עבורם משטרה או דיווח כעובר אורח על אירוע כך שהאירוע יטופל על ידי המשטרה ללא כל קשר אליו.

12. אינני נותנת אמון בטענה שהצילום נועד לסייע לאותם אנשים. התרשמתי שהנאשם צילם משום שסבר שיוכל ללכוד בעדשת המצלמה את המתלונן מבצע עבירה. בסופו של דבר לא התרחשה עבירה ונותר הצילום המפר לבדו.

אכיפה בררנית

13. אין מחלוקת בין הצדדים כי בעבר צילם הנאשם את בתו של המתלונן ואת אחיו והעלה את הסרטונים לאינטרנט יחד עם תוספות בכתב. עוד מוסכם על הצדדים כי המתלונן לא טמן ידו בצלחת וגם הוא קילל בעבר את הנאשם ואף איים עליו (עמ' 26 ש' 5 וראו ההסתייגות בענין זה בעמ' 40 ש' 8). על רקע אלו ניתן בתאריך 15.12.15 צו למניעת הטרדה מאיימת ועל פיו נאסר על הנאשם להטריד את המתלונן ואת ילדיו, נאסר עליו לצלם את ילדי המתלונן ולפרסם תמונות או סרטונים של הילדים לרבות ברשתות החברתיות (נ/1). צו זה היה בתוקף למשך 6 חודשים. בתאריך 14.6.16 הוארך הצו ונקבע שיחול באופן הדדי.

14. הנאשם אישר כאמור צילום בניגוד לצו השיפוטי. עם זאת על פי טענתו צילומים אלו חמורים פחות מאשר צילומים שיטתיים שביצע המתלונן באמצעות מצלמות האבטחה וצילומים אלו שסיפקו את הבסיס לכתב האישום מפרים את הצו בדיוק כמו הפרת הצו על ידו. משהוכח ששני הצדדים צילמו זה את זה אין עילה להבחין ביניהם והעובדה שהתיק נגד המתלונן נגזר מחוסר אשמה בעוד שנגדו הוגש כתב אישום מהווה אכיפה בררנית.

15. אכיפה בררנית היא פרק אחד מתוך התורה המקיפה שנכתבה על ההגנה מן הצדק. על פי הפסיקה אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים כאשר מדובר במקרים דומים היא אכיפה בררנית

(ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח'** (10.9.13) בפסקה 23). נקבע בפסיקה כי לשם בדיקת טענת אכיפה בררנית יש לבחון שלוש שאלות: **ראשית**, מהי קבוצת השוויון הרלוונטית לטוען הטענה; **שנית**, האם מדובר באכיפה בררנית פסולה או שמא באכיפה חלקית לגיטימית הנובעת מטעמים ענייניים ורלוונטיים. שלישית, מהו הנטל הראייתי על הטוען (ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל**, פס' 14 (12.8.2012); ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, פס' 26 לפסק דינו של כב' השופט זילברטל (29.12.2015); ע"פ 6833/14 נפעה נ' מדינת ישראל (31.8.2015)). השאלה **הרביעית** שתעלה ככל שיוכרע כי מדובר באכיפה בררנית, היא מהו הסעד המתאים.

16. בענייננו הנאשם לא מצליח לעבור את המשוכה הראשונה של בדיקת קבוצת השווים. בנסיבות המקרה הקונקרטי צילום באמצעות טלפון נייד שונה מהצילום במצלמות האבטחה. אסביר:

עיון בפרוטוקולים ובהחלטות מעלה שהצו המקורי שניתן לבקשת המתלונן למניעת הטרדה מאיימת התייחס מפורשות לצילום באמצעות מכשיר טלפון נייד (נ/1) ונועד למנוע מן הנאשם לצלם כך את המתלונן ואת ילדיו ובני משפחתו. בשונה מצילום כזה, מצלמות אבטחה אינן מכוונות ישירות אל הנאשם או אל חצריו אלא מצלמות באופן רצוף קטע רחוב במרחב הציבורי. השטח המצולם כולל גם מעבר לביתו של הנאשם ובהיותו המעבר היחיד ניתן לקלוט בו בין היתר מעבר של הנאשם לכיוון ביתו וממנו אל הרחוב. עם זאת, הנאשם עצמו השיב בחקירתו הנגדית שצילום כללי זה שאינו מכוון באופן ספציפי אליו או אל שטחו אינו מעורר קושי (עמ' 59 ש' 5). אמנם מיד לאחר סייג הנאשם את התשובה וטען שציפה מן המתלונן להסיר את מצלמות האבטחה שפונות לשביל, אולם לציפייה זו אין כל תימוכין בפרוטוקולים של הדיונים בצו המקורי או באלו שבאו אחריו. יש לזכור כי צווים למניעת הטרדה מאיימת ניתנים בעקבות בקשה של הצדדים. אם אף אחד מן הצדדים לא ביקש שהצו ינתן ביחס למצלמות אבטחה, הרי שבית המשפט לא צריך להרחיב את תחולת הצו מעבר למה שהתבקש ומעבר למה שעלה בדיון. זאת ועוד, דבר קיומן של מצלמות אבטחה בביתו של המתלונן היה ידוע לנאשם (ראו בדיון הראשון נ/1 עמ' 1 ש' 17 ושוב בדיון השני **ת/7** עמ' 7 ש' 24). עם זאת אף אחד מהצדדים לא ביקש להגביל מצלמות האבטחה ובית המשפט לא קבע מגבלה כזו. בתאריך 11.12.16 שבו הצדדים לבית המשפט והסכימו להארכת הצו לשישה חודשים נוספים כך שיחול עד ליום 14.6.17. במסגרת הדיון היה הנאשם מיוצג על ידי עורך דין וחרף זאת לא עלתה שום בקשה מצידו להחלת הצו כך שיחול גם על צילום באמצעות מצלמות האבטחה של המתלונן שמצלמות את שביל הגישה שלו (ת/8). הנאשם העלה טענה שהתלונן בגין אותן מצלמות אבטחה ותלונתו נגנזה. כל התלונות שהגיש במשטרה הן מתאריכים קודמים למועד הדיון (נ/5). לפיכך לו אמנם סבר שמצלמות האבטחה מפרות את הצו עד כדי פניה למשטרה, אין לי ספק שהיה מביא זאת לידי ביטוי בדיון. כך למשל הנאשם ביקש להוסיף לצו איסור על הדלקת מנגל. לו היה מעונין בהרחבה למצלמות האבטחה היה מעלה זאת בדיון. בסיכומיו טען הסנגור שהנאשם לא ידע שהמצלמות מכוונות אל השביל וזו הסיבה שלא התייחס לכך מפורשות באותם דיונים. דא עקא הנאשם עצמו לא העיד כך בעת ניהול ההוכחות והעלאת טענה עובדתית בעת הסיכומים אינה בעלת משקל ראייתי. זאת ועוד, הטענה עומדת בסתירה לדברי הנאשם לפיהם דווקא הגיש תלונה במשטרה בעקבות מצלמות האבטחה אך התלונה נסגרה (עמ' 59 ש' 13).

17. יתר על כן, השאלה אינה האם מצלמות האבטחה מפרות את הצו השיפוטי. השאלה היא האם נפל פגם בשיקול הדעת של המאשימה אשר ראתה להבחין בין סוגי הצילומים. לכך אשיב בשלילה. מקובלת עלי האבחנה שבין צילום המכוון ישירות אל המתלונן לבין צילום קבוע לשטח ציבורי אשר בו עובר הנאשם מעבר שגרתי שאין בו כל דבר חריג.

18. הסנגור טען בסיכומיו שצו שמקים אחריות פלילית צריך לפרש באופן דווקני. אכן כך הדבר. יישום האיסור על צילום אינו מרחיב את הצו. החלת האיסור על מצלמות האבטחה הוא שמרחיב את תחולת הצו מעבר לגבולותיו הברורים.

19. הסנגור העלה טענת אכיפה בררנית גם ביחס לכך שהנאשם טען שמנע עבירת תקיפה ואילו השוטרת

בשטח לא ביררה החשד לתקיפה על ידי המתלונן (עמ' 16 ש' 21). מאחר ובסופו של יום הוכח שלא היתה תקיפה אין בטענה זו לבסס תשתית לטענת אכיפה בירנית.

מחדלי חקירה

20. המתלונן הבחין בנאשם מצלם אותו בעת האירוע ומיד הזמין משטרה. השוטר שהגיעה למקום שמעה את גרסת המתלונן בדבר צילום בביתו בניגוד לצו בית משפט והנחתה את המתלונן להוריד את הצילומים ממצלמות האבטחה ולהעבירם למשטרה יחד עם הגשת תלונה מסודרת. השוטר הפעילה שיקול דעתה ולא העתיקה בזמן אמת את מצלמות האבטחה של המתלונן אשר תיעדו לשיטתו את העבירה במלואה. המתלונן לא העתיק את מלוא הקבצים של מצלמות האבטחה ובמקומם צילם באמצעות הטלפון הנייד שלו את המסך ובו סרטוני מצלמות האבטחה. את הצילום של הצילום האמור העביר לחוקר אחראי מעקב טכני וזה צרב אותו על גבי דיסק (ת/1 והדיסק ת/9). צילום מצלמות האבטחה הראה שתי זוויות צילום שונות ככל הנראה משתי מצלמות נפרדות. בפתיחת הסרטון נראה המסך מפוצל ובו שתי זוויות צילום. בהמשך הסרטון נראית זווית אחת בכל פעם בנפרד. לא יכול להיות כל ספק שהתיעוד שהועבר למשטרה על ידי המתלונן הוא תיעוד חלקי של החומר המצולם והבחירה נעשתה על ידי המתלונן ולא על ידי גורם אובייקטיבי (עמ' 9 ש' 29). לו היה חוקר של המשטרה מבצע את הורדת הקבצים היה מוריד צילומים בשעה הרלוונטית משתי המצלמות (עמ' 10 ש' 3).

21. קיים פגם באופן שבו הוצג תיעוד מצלמות חלקי. עם זאת הפגם אינו מוטל על כתפי שוטר הסיוור ולא מצאתי טעות בשיקול דעתה בכך שלא תפסה את מצלמות האבטחה באותו רגע בעצמה. השוטר הבהירה שמדובר בסדר עדיפויות של שוטרי הסיוור ובאותו מקרה לא חשבה שיש דחיפות בביצוע הפעולה בשטח להבדיל מהפניה של המתלונן להביא הסרטון בעצמו ליחידה (עמ' 15 ש' 23 ואילך). צודקת השוטר בכך שיש טעם להבחין בין זירה לזירה ובין העבירות הנחקרות ויש להביא בחשבון את אלו ביחס למשימות השיטור באותה משמרת ועומס האירועים (עמ' 15 ש' 31). ברור לי כי השוטרים שבשטח נדרשים לקבוע סדר עדיפות כדי להתמודד עם עומס משימות רב המוטל על כתפיהם ואין ביכולתם לנהוג באותה מידה של קפדנות בכל מקרה ומקרה. זמן המוקדש בזירה אחת לעולם מגיע על חשבון זמן שנלקח מזירה אחרת. מקום שמדובר בסכסוך לא אלים בין שכנים נהגה השוטר באופן סביר גם כאשר המשמעות לכך היא כי בסופו של דבר לא הובאו הראיות למשטרה באופן מיטבי. אנשי החקירות יכלו אף הם להבחין בכך שהסרטון הובא באופן חלקי ולהנחות את המתלונן להביא את הצילום במלואו או אף לתפוס את הצילומים בעצמם, לו סברו שיש בכך צורך ראייתי בעל ערך. קיים מחדל בתפיסת המצלמות אך לא ניתן להטיל את כשלי החקירה על כתפי שוטר הסיוור.

22. אין חולק כי "מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (4.6.2006)). עם זאת נפסק גם כי "מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו", ראו למשל, ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל, פסקה 24 והאסמכתאות המובאות שם (24.9.2012); וגם ע"פ 8187/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (19.8.2013).

במקרה שלפני החוסר הברור בתיעוד המצלמות אינו יוצר נזק ראייתי לאור גרסתו העובדתית האחרונה של הנאשם. מאחר והנאשם אישר שלא היתה תקיפה ולא צעקות הרי שגם לו היה תיעוד מלא במצלמות לא היה בהן לסייע להגנתו

ולא היה ניתן לראות בהן את המתלונן מבצע עבירת אלימות.

גרסת המתלונן

23. בקביעת הממצאים העובדתיים די בגרסת הנאשם עצמו שהודה בצילום ותיאר את נסיבותיו. לצורך ניתוח השאלות המשפטיות לא נעשה כל שימוש בגרסת המתלונן כך שהכרעת הדין אינה מבוססת על עדותו.
24. עם זאת אציין כי מקובלים עלי דברי הסנגור כי גרסת המתלונן לא היתה עקבית והמתלונן נמנע מלהשיב על שאלות קשות ובמקום זאת בחר לשוב ולחזור על כך שהנאשם ביצע עבירה. לא נותר ספק כי בין השניים יריבות מרה וכל אחד מהם עשה כמיטב יכולתו לצייר את רעהו באור שחור ככל שניתן. דברי המתלונן הופרכו בחקירה נגדית בחלקים משמעותיים. התברר שהסיבה ליציאה מן הבית לא היתה כדי לכוון כלי רכב שניסו לעבור בכביש הצר (עמ' 21 ש' 12, ש' 19, עמ' 32 ש' 24). סיבה זו כלל לא הועלתה על ידו בעת שהתלונן במשטרה. באותה תלונה מסר שהנאשם צילם אותו מתווכח עם אנשים כדי להראות שהוא אדם אלים (נ/4 ש' 9). לאחר שהסרטון הוצג למתלונן בחקירתו הנגדית ובו לא נראה מכוון תנועה ואף נראה שהוא יוצא לאחר שהמכוניות כבר פינו את הכביש לא היו בפיו הסברים ותחת זאת שב ואמר שהנאשם הפר את הצו וצילם בניגוד לו (עמ' 33 ש' 11). המתלונן מסר לשוטרים שהנאשם מצלם אותו בניגוד הפרטית (עמ' 36 ש' 32 ות/3). גם נושא זה התברר כלא נכון. הצילום אינו בניגוד של המתלונן ולמתלונן לא היה הסבר מדוע אמר כך (עמ' 37 ש' 4). המתלונן חזר בו מן הטענה ששוטר צפה בסרטונים בביתו (עמ' 21 ש' 14 והשווה עמ' 37 ש' 18). המתלונן טען שניתן לו היתר של בית המשפט להציב מצלמות אבטחה בשטח הפרטי שלו (עמ' 22 ש' 28) אך היתר כאמור אינו מופיע בהחלטות שהוגשו לתיק. גם ההסבר שמסר לצורך בצילום היה מתחמק (עמ' 38 ש' 15). אני ערה לכל אלו אולם לא המתלונן עומד לדין וכאמור הכרעת הדין אינה מבוססת על עדותו.

זוטי דברים

25. הסנגור טען כי הגשת כתב האישום בעבירה הנוכחית ובנסיבותיה באה בגדר סייג זוטי דברים הקבוע בסעיף 34ז לחוק העונשין לפיו ניתן ליתן פטור מאחריות פלילית כאשר מדובר במעשה קל ערך לאור טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, ס(2) 120 (2005) פסק בית המשפט העליון כך:
- "אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, יש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מיזה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים."**
26. בענייננו אכן לא מדובר באירוע חמור ואי אפשר להתעלם מכך שבתי המשפט משמשים כלי בידי שני הצדדים במסגרת סכסוך שכנים פעיל. עם זאת לב לבו של הצו למניעת הטרדה מאיימת הוא מניעת צילומים. משם נולד. בנסיבות אלו ביצוע הפעולה אשר עומדת במרכז הצו אינה יכולה להיחשב קלת ערך. משקלו היחסי של התיק בעולם הפלילי יובא בחשבון במסגרת גזר הדין.

סוף דבר

27. אני קובעת שביום 9.6.17 צילם הנאשם את המתלונן במצלמת הטלפון הנייד שלו ובכך הפר צו שיפוטי. אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ט, 14 יולי 2019, במעמד הצדדים